

ЕТНОКУЛЬТУРНІ КОНЦЕПТИ В СЕМАНТИЧНІЙ СТРУКТУРІ ІНДИВІДУАЛЬНО-АВТОРСЬКИХ ПРИКМЕТНИКІВ (на матеріалі української поезії ХХ–ХХІ сторіч)

У статті розглянуто авторські прикметникові новотвори в аспекті національної ментальності. На прикладі українських поетичних текстів ХХ–ХХІ ст. проаналізовано внутрішньо семантичні особливості національних концептів у структурі оказіональних прикметників. Увагу сфокусовано на українських культурних концептах «дума», «думка», «воля», «доля», «серце», «душа», «Україна», «мова», «пісня», «краса», «сум», «туга» як квантах національно-культурної свідомості українців. На основі лексико-семантичного аналізу авторських ад'єктивів простежено шляхи реалізації семантичних відтінків прикметників, що містять у своїй структурі етнокультурні концепти.

Ключові слова: етнокультурний концепт, індивідуально-авторський прикметник, конотація, ментальність, семантика, українська поезія ХХ–ХХІ сторіч.

Радько О. Г. Этнокультурные концепты в семантической структуре индивидуально-авторских прилагательных (на материале украинской поэзии ХХ–ХХІ веков). В статье рассмотрены авторские прилагательные новообразования в аспекте национальной ментальности. На примере украинских поэтических текстов ХХ–ХХІ вв. проанализированы внутренние семантические особенности национальных концептов в структуре окказиональных прилагательных. Внимание сфокусировано на украинских культурных концептах «дума», «мысль», «воля», «судьба», «сердце», «душа», «Украина», «язык», «песня», «красота», «печаль», «тоска» как квантах национально-культурного сознания украинцев. На основе лексико-семантического анализа авторских адъективов прослежены пути реализации семантических оттенков прилагательных, содержащих в своей структуре этнокультурные концепты.

Ключевые слова: этнокультурный концепт, индивидуально-авторское имя прилагательное, коннотация, ментальность, семантика, украинская поэзия ХХ–ХХІ вв.

Radko O. G. Ethno-cultural concepts in the semantic structure of individual and authorial adjectives (based on Ukrainian poetry of the XX–XXI centuries). Lexically-semantic analysis of a significant amount of authorial adjective neologisms (5124 units) in Ukrainian poetry of XX–XXI centuries indicates, that semantic formations, specified by ethno-cultural specific – so-called cultural concepts, are widespread in structure of described units. However, a holistic study of concepts as quantum of the national cultural consciousness of Ukrainians on the example of neologism lexis is not carried out still, that determines the urgency of the subject of the proposed research. Therefore, the main purpose of the article is to analyze specific of the key ethno-cultural concepts in semantic structure of occasional adjectives in Ukrainian poetry of the XX–XXI centuries. Achievement of the intended goal involves the following tasks: to define the essence of the conception of «cultural concept»; to describe in detail the structure of the most important concepts of Ukrainian linguistic consciousness; to find out what kind of connotative semes actualize linguistic and cultural concepts as part of authorial adjective innovations.

Ethno-cultural semantic in word creation of poets of analyzed period is acquired in authorial adjectives, that contains in its structure the most impressive cultural concepts of Ukrainian language – «thought», «idea», «will», «fate», «heart», «soul», «Ukraine», «speech», «song», «beauty», «sadness», «yearning» and so on. The analysis of above material shows, that the semantics of «cultural» words is finally revealed in contexts, (where linguistic and cultural aspect of speech is determined), by means of subjective experience and extra-linguistic factors. However, in all concepts own description can be proved only to a certain point, beyond which spiritual reality

is underlined, that can't be described, but can only be experienced. Thereby, the information, founded in the author's adjective neologisms with component-concept, is the exponent of spiritual culture and ethnospecificity of perception of reality by Ukrainian people.

Keywords: *ethno-cultural concepts, individual and authorial adjectives, connotation, mentality, semantics, Ukrainian poetry of the XX–XXI centuries.*

Серед масиву авторських лексичних новотворів (АЛН), що допомагають виразніше, переконливіше та більш адекватно передати світобачення та світосприйняття поета, важливе місце займають інновації, що позначають статичні ознаки денотатів. Лексико-семантичний аналіз значного обсягу авторських прикметникових новотворів (5124 одиниць) в українській поезії XX–XXI сторіч свідчить, що більшість із них у контексті набуває етнічно-культурної конотації. Національна специфіка різною мірою виявляється в різних структурних компонентах значень слів. Так, національно-культурні особливості мовної системи виразно проявляються на концептуальному рівні. Мова йде про «ключові слова культури», так звані культурні концепти. Висока частотність уживання концептів у складі прикметникових АЛН є не випадковою, оскільки саме в цей історичний період (за винятком доби тоталітарного режиму) українська поезія набула загальнонародного характеру, надала художні зразки високої майстерності, виявила глибинні підвалини української душі [5: 45].

Проблемі вивчення концепту та концептуальному аналізу присвячені наукові розвідки як низки вітчизняних учених (В. І. Кононенко, В. В. Жайворонка, С. Я. Єрмоленко, І. О. Голубовської, А. В. Чернової, Н. В. Слухай, М. В. Мамич, Я. В. Купіної, Т. А. Космеди та ін.), так і лінгвістів близького зарубіжжя (Ю. С. Степанова, М. Ф. Алефіренко, Є. С. Кубрякової, А. Вежбицької, Р. М. Фрумкіної, В. А. Маслової та ін.). Проте цілісного вивчення концептів як квантів національно-культурної свідомості українців у складі саме неологічної лексики досі не проведено. Метою роботи, отож, є аналіз специфіки ключових етнокультурних концептів у семантичній структурі оказіональних прикметників в українській поезії XX–XXI сторіч.

На сьогодні термін «концепт» у науковій літературі має різні тлумачення. М. Ф. Алефіренко розглядає концепт як глобальну мисленнєву одиницю, що представляє собою квант структурованого знання. [1: 26, 28]. Робоче визначення концепту білоруської дослідниці В. А. Маслової звучить так: «це семантичне утворення, відзначене лінгвокультурною специфікою, що тим чи іншим чином характеризує носіїв певної мови» [7: 50]. Подібну дефініцію подає й І. О. Голубовська, яка під культурними концептами розуміє «омовлені культурно детерміновані ментальні утворення, котрі мають безпосередній дотик до цінностей, ідеалів і установок етносів і у яких знаходять своє найповніше відображення особливості національного характеру й сприйняття світу» [2: 401].

В. В. Жайворонко розрізняє як загальнолюдську концептуалізацію реальності, тобто загальнолюдський поняттєвий універсум, так і національну її концептуалізацію, що включає специфічні для тієї чи тієї культури аспекти

світосприймання [4: 11]. В. А. Маслова виділяє ще й специфічні, етноцентричні концепти, орієнтовані на певний етнос [7: 83].

У складі концепту дослідника зазвичай виокремлюють ядро й периферію [1: 75; 5: 151; 7: 65]. Ядро — це словникові значення тієї чи тієї лексеми. Саме матеріали словників (тлумачних, етимологічних, енциклопедичних) пропонують досліднику більше можливостей у плані розкриття змісту концепту, у виявленні специфіки його мовного вираження. Периферія ж — це суб'єктивний досвід, різні прагматичні складники ядерної лексеми, конотації й асоціації [7: 65].

На думку В. І. Кононенка, шар «культурних» слів найкраще виявляє себе в контекстах, у яких і визначається лінгвокультурологічний аспект мовлення. [5: 30]. Однак описати увесь шар культурних концептів, спираючись лише на контекстуальне оточення, суб'єктивну оцінку та екстралінгвальні чинники, вочевидь, до кінця не можливо, бо, як слушно зауважує Ю. С. Степанов, «у всіх духовних концептах ми можемо довести свій опис лише до визначеної межі, за якою лежить певна духовна реальність, яку не можна описати, а можна лише пережити» [8: 13].

З огляду на подані вище зауваги розглянемо семантичні особливості національних концептів у структурі прикметникових АЛН.

Специфічними концептами, які тісно пов'язані з українською ментальністю й відображають її своєрідність, на думку української лінгвістки Т. А. Космеди, є концепти *дума*, *думка*. Поняття *думки* є важливим для людської онтології, воно специфічно співвідноситься в українському мовленні з поняттям *дума*. Як відомо, «дума» — жанр, притаманний лише українській культурі, а значить, це також один з основних специфічно українських культурних концептів [6: 368].

Українські поети ХХ–ХХІ ст. успішно експериментували у створенні прикметникових номінацій із компонентом, що містить сему 'дума'. У їхніх творах концепт *дума* містить певний заряд емоційного негативного відтінку, на нього нашаровується значення «сумний», «лихий», напр.: *...вони — думночолі й старі...* (М. Бажан); *Як злоба вам нашепче зраду / у нічну, в лиходумну мить, / гроно світлого винограду / ви в отруту міцну вмочіть.* (Б. Рубчак). В інших контекстах *дума* співвідноситься з концептом *мовчання*, напр.: *Згадавсь чомусь Іван Франко / і вічнодумна Леся Українка.* (П. Тичина); *...Втекти б до моря голубого, / До скель задумливо-німих.* (О. Олесь).

Концепт *дума* в українській поезії містить також індивідуальні значення, такі як: «втіха»: *...такий бездумно-ласкавий світанок...* (М. Семенко); «порятунок», «значущість», «вагомість»: *...Несім для днів прозорість світлодумну...* (Г. Чубай); «велич», «простір (“широга”, “глибина”): *Як чорногуз при березі, стодумний / став Пан-Господь і молиться...* (В. Стус); *Над широкими степами / Яснодумними.* (В. Кочевський); «абстрактність», «розміреність», «тривалість»: *Бездумно-строкаті штори / Нас вводять обох в нірвану.* (А. Свентах).

В українських поетичних текстах описуваного періоду репрезентативними є прикметникові АЛН, які у своїй семантичній структурі містять такі

знакові для української культури концепти, як: *воля, доля, щастя, серце, душа* тощо. Розглянемо їхнє контекстуальне вживання й семантичне наповнення.

Етнічний компонент семантики концепту *воля* в українській колективній свідомості пов'язаний насамперед із мрією про краще життя, напр.: *І вщухла буря сил м'ятежних, / й осяяла – після ночей – / людей, душею безбережних, / людей синь-вольових очей.* (П. Тичина).

Воля, як і свобода, вимагає волі духу, власних зусиль, щоб її здобути, однак за певних умов вона стає не безкрайньо самовизначальною [5: 118], що чітко ілюструє індивідуально-авторський прикметник В. Стуса *підневольно-радісний* у такому контексті: *...безголовий довгий і німий / час мій, вимучений німотою / власного, пізнав мене в обличчя / і збагнув, що я його довічний / підневольно-радісний партнер.* (В. Стус).

Внутрішня форма концепту *доля* в структурі прикметникових новотворів розкриває уявлення українців про існування вищої сили, яка наділяє кожну людину щасливим або нещасливим життям. Саме вона за принципом випадковості визначає головний вектор життєвого шляху людини, незважаючи на його власні прагнення й бажання [2: 403]. У поетичних творах ХХ–ХХІ ст. переважає поняття нещасливої *долі*, контексти функціонування цього концепту мають здебільшого негативне аксіологічне забарвлення, як-от: *...і жінка, що стала сьогодні Тобою, мала великі очі чорнодолі.* (І. Калинець); *Стремлінням зболене життя бездоле / Дрижить, мов павутини срібна нить, / Щоб птаха лет не обірвався ніколи.* (М. Корсук).

Етимологічно спорідненим з концептом *доля* є концепт *щастя*. Українці вважають, що щасливий той, кому випала добра, «не щербата» доля, до кого вона прихильна. Тому *щастя* й *доля* вживаються в українській поезії як семантичні варіанти-дублети: *Йтиму боса, / Як доля незграбно-щаслива...* (О. Рута). Шлях до щастя зумовлений долею, що є для поетеси О. Руди не збігом обставин, а чимось відчутним, реально діючим.

Якщо в українському фольклорі слова *щастя* й *доля* зближуються в основному із загальним поняттям молодих літ (*Літа ж мої, літа ж мої, Літа молоденькі! Коли ж доля нещасная, Будьте коротенькі!*) (з нар. пісні), то в українській поезії зміст, оцінна семантика поняття *щаслива доля* ототожнюється як із юністю: *Я щасливо-юна була, / це канікули звалось.* (С. Йовенко), так і зі старістю, пор. рядки із вірша І. Павлюка: *Лірик чекає – / Ніби біжить, спішить... / Сивий-щасливий, / Сивий, але щасливий.* (І. Павлюк).

Дослідники української душі одностайно підтверджують її емоційно-почуттєвий характер, «кордоцентричність», що відносно зменшує роль раціонально-вольового компонента в проявах національного характеру [9: 29]. На основі «кордоцентричності» українця формується ідилічне уявлення про нього як побожну, сентиментальну та м'яку людину. Невипадково в поетичних текстах аналізованого періоду значна частина авторських прикметникових новотворів містить у своїй структурі концепт *серце*. В українській поезії номен *серце* є позитивно зарядженим словом, виступаючи символом любовних почуттів, душевної прихильності, напр.: *Співучі, м'якосердечні анти, / русі руси, / русява Слов'яніє – / Україно!..* (О. Бабій); *І ніжносердна і печальна,*

рідна нам сестра, збирала іскорки і щастя ждала, і слів співучі свічі принесла у храм. (В. Барка). Звергає на себе увагу спеціалізація цих ідіоматичних сполук на вираженні негативних емоцій, що властиво також авторським прикметниковим новотворам із компонентом *серце*, напр.: *Дрібносердні орди, бездушністю в жадобі неподобній, розхрюкались на кривді – встиді.* (В. Барка); *Крутіж злосердних днів...* (С. Гординський); *Він проявляє доброту крізь скрегіт зубовно-серце-душний.* (Б. Чіп). Наведені контексти можуть стати ще одним аргументом на користь визнання української кордоцентричності, особливостей емоційної владі українця, яку трагічна доля України здебільшого визначила через негативну чутливість [2: 408].

Концепт *душа* виступає ширшим поняттям щодо *серця*, вона «відає не лише емоціями, а й думками, бажаннями, схильностями й перевагами людини» [2: 409]. Репрезентуючи внутрішній світ людини в цілому, номен *душа* метонімічно може позначати людину в певному морально-етичному ракурсі, напр.: *В суворо-добродушній простоті, / Скупим на слово, на думки багатим / Він* [Якуб Колас. – Г. В.] *жив.* (М. Рильський). Проте поняття *душа* в українській мовній свідомості часто асоціюється з негативною оцінкою, що простежується в таких слововживаннях: *куцодуші нащадки* (В. Кучерук); *облеснодуші руйначі* (Б. Нечерда); *бездушно-пихаті столиці* (Б. Боровець) та ін.

Для національної картини світу українців особливо показове лексико-асоціативне поле, центром якого є знакове, «найгостріше слово – Україна» (О. Теліга) [3: 40]. Відповідно в українській поезії аналізованого періоду засвідчено часте вживання оказіонального прикметника *українний*, який має виразне позитивне забарвлення, напр.: *...Оживає в мені все українне...* (Б. Боровець); *Не окраїнна ти, українна еси...* (В. Гей); *І біль твій такий українний, / тонкий і смаглявий на вроду.* (Н. Нікуліна); *...І СЛОВОМ осинить мене / Та одержимість українна, / Та мука самозабуття, / Що перероджує життя...* (С. Праск). У наведених контекстах поети співвідносять поняття «Україна – світогляд», «Україна – мова», «Україна – образ».

Політичні аспекти концепту *Україна* переплелися з культурними підходами, образними баченнями, як-от у контексті: *...в / вусатого / україно-хотляцького міщанина / вилупилася – / як ви гадаєте? – чотирнадцята дитина.* (Є. Яворовський).

Особливе місце в асоціативних зв'язках макротопоніма *Україна* відводиться лексемам *мова, слово, пісня*. Мова й Україна об'єднуються в одному поетичному образі, ототожнюючись з усіма поняттями, що становлять характерний етнопростір ліричного мислення українця [3: 45], пор. у поезії аналізованого періоду: *І ми /.../ єдину творимо сім'ю / прекрасні, дуже, ясно-мовні / в своїм улюбленім краю.* (П. Тичина); *Де рідномовні голоси / З-над Золотих воріт – у світ...* (А. Мойсієнко); *Та вся їх цвіт так не була їй мила, / Як рідних мавок тихомовний спів...* (Б. Тен).

У поодиноких прикметникових АЛН концепт *мова* ототожнюється зі стражденною долею українського народу, напр.: *А ось (слова ж якії гірко-мовні, / у назві ще стоять!) хто з вас просив / «Хіба ревуть воли, як ясла повні?»* (П. Тичина); постає важливою ознакою нації: *...Мова – / Крізь зуби двомовно-трикутні / Одвічна держави основа, // Мов пасинок з літ виростає,*

/ простягає руки до влади, / Яка, наче зрадниця-Кайн, / Слів губить струнки анфілади... (Г. Царик).

У словотворчості М. Пшеничного та О. Забужко індивідуально-авторські прикметники-композиції з компонентом-концептом *мова* актуалізують сему ‘просвіта’, напр.: *Друкарю Йване, / й ти допоможеш / нам «Біблію» зладнати... / І то – скоро... / Слов’янськомовну. / Першу на Русі!* (М. Пшеничний); *І темномовну книжчину поволі хлопчик горта...* (О. Забужко).

У концептосфері українських поетичних текстів особливе місце займає концепту *слово*, який у складі прикметникових АЛН містить індивідуальні конотативні семи, що вказують як на позитивні, так і на негативні ознаки денотата, напр.: ‘жорстокий, кровопролитний’: *Дуже сумно в юрбі, / Молодому, / Серед тих необжитих, / Словесно-кривавих століть.* (І. Павлюк); ‘ідеалізований, примарний’: *Вихлюпує змінний закличник / рожевословесні елеї...* (Є. Шморгун); ‘незвичайний, чудесний, неймовірний’: *Подих – хай чудесен, хай на диво дивнословен.* (І. Драч); ‘неправдивий, нечистий’: *...І сичали заздрість і сволота, / Будословна, з-під чужих воріт.* (А. Малишко); ‘знаменитий, славетний’: *В кобзарський репертуар / увиходить Великий Кобзар, / Шевченко Тарас, / в якого є / громохкословий «Кавказ»...* (М. Скуба).

У словотворчості поетів аналізованого періоду етнокультурної семантики набувають індивідуально-авторські прикметники, що містять у своїй структурі один із найяскравіших культурних концептів української мови – концепт *пісня*. Видатний український філософ М. Шлемкевич у статті «Душа і пісня» так описав значення пісні в житті українців: «Коли можна говорити про опій для народу, то для українського народу не була ним і не релігійність, але пісенність». Пісенна ліричність, на думку мислителя, це приблизне окреслення української душевності [9: 107]. Тому не випадково знаковий для української етнокультури концепт *пісня* є одним із найрепрезентативніших у мовотворчості поетів ХХ ст. У структурі прикметникових АЛН цей концепт зреалізовано такимим семами: а) моральна сила людини: *...Вся райдуга летить напоготові / Наповнити вогнем те сяйво крил, / Наш славний друг і брат пісеннокрил!* (І. Драч); б) доля, майбутнє: *Для мене була ти і будеш, як мати, / Бо долю зіткала пісенно-ясну.* (А. Левкович); в) Україна: *Ой летіли лебеді та над Україною, Зорянопісенною, росянокалинною.* (Г. Світлична); *Мені від земляків приносить вісті / пісенно-хліборобна сторона.* (М. Сингаївський); г) мова: *На сторони світові піснемовний!* (В. Барка) тощо.

Оригінальними з погляду семантичної структури є авторський прикметниковий новотвір рівненського поета О. Ундіра *співучо-журавлиний*, який містить конотативну сему ‘Батьківщина’: *Помолодів Остріг / І зве синів на предківський поріг, / Під небеса співучо-журавлині.* (О. Ундір), а також юкстапозит О. Пухонської *неспівано-святий*, у якому актуалізовано сему ‘чистота, непорочність’: *Тоді ще ніч була така прозора / Незаймана, Неспівано-свята.* (О. Пухонська).

Одним із домінантних в українській етносвідомості та культурі є етноконцепт *краса*, який характеризується перевагою емоційно-почуттєвого в освоєнні дійсності. Етноцентричний характер концепту *краса* у світогляді українців визначили особливості української ментальності,

її кордоцентричність, домінантою якої є архетип серця [10: 9]. Зазвичай носіями краси поети називають народ загалом та окремих осіб – жінок, чоловіків, дітей, а вияв зовнішньої краси пов'язують із молодістю, здоров'ям, силою, статуєю, рисами вдачі, що й відображено у словотворчій практиці поетів аналізованого періоду: *Ти повнокрасен в своїй цілості / на бозатирську вічну вроду.* (П. Тичина); *О дівоче обличчя тривожно-вродливе / ховає-закреслює злива-не злива, / а примха гірської тропи.* (С. Йовенко); *Красивий-інтересний* [пан. – Г. В.], *і добрий, і хороший.* (Л. Костенко) та ін.

В українській етносвідомості концепт *краса* пов'язаний із біоморфним кодом культури, а саме з архетипом землі, на що вплинули геопсихічний фактор та специфіка етнічного світосприйняття. Проекція архетипу *земля* на такі складники суперконцепту *людина*, як концепти *жінка* й *мати*, зумовила ототожнення краса природи–землі–жінки–матері [10: 9], що й відображено в поетичному лексиконі ХХ ст.: *Тут – безсилою жінкою, непри-томно-прекрасна, / Розгорнулась обополі тілом земля.* (Є. Маланюк); *Живемо собі / Без усяких докорів сумління / На дrevньо-прекрасній, / Розтерзаній нами землі.* (Б. Боровець).

Серед ключових слів, які відіграють важливу роль в українській культурі, В. В. Жайворонок називає слова *туга*, *сум*, оскільки для ментальності українців властивий стан суму, тривоги, тужіння душі й не лише в особистому плані (за коханим, за близькими, матері за дітьми), а й у соціальному [4: 43]. Іменники *туга*, *сум* у словотворчості поетів ХХ ст. репрезентовані прикметниковими АЛН, у семантичній структурі яких наявні семи 'розлука', 'прощання', 'печаль': *словечка сумноброві, день розлуки сумно-золотий* (П. Тичина), *тужливо-ніжний спомин* (П. Филипович), *ключі тужноголосі* (Р. Слободенюк), *сумно-жовта осінь* (Л. Гольонко) та ін.

В індивідуально-авторському світобаченні П. Воронька оказіональний прикметник *сумноока* характеризує образ України-неньки, матері, рідної землі, пам'яті: *...Іде із двадцятого чи сорок першого року. / У вузлику в неї су-харик дитині голодній – / То пам'ять народна, то мати моя сумноока.* (П. Воронько). У поетичних рядках звучать ноти співчуття стражданням, що їх зазнав український народ, відчутний і відгомін минулого, і докір за сучасність.

Отже, як свідчить аналізований матеріал, авторські прикметникові інновації, що містять у своїй структурі ключові концепти національної картини світу, є важливим репрезентантом світобачення й світовідчуття носіїв української етнокультури, тому актуальним є їхній подальший семантичний та функціонально-стилістичний аналіз.

ЛІТЕРАТУРА

1. **Алефиренко Н. Ф.** Проблемы когнитивной лингвистики : [научная монография] / Н. Ф. Алефиренко, Н. Б. Корина. – Нитра : УКФ, 2011. – 216 с.
2. **Голубовська І. О.** Етнічні особливості української національно-мовної картини світу / І. О. Голубовська // *Studia Linguistica*. Вип. 4. – К. : Київський національний університет імені Тараса Шевченка, 2010. – С. 400–412.
3. **Єрмоленко С. Я.** Мова і українознавчий світогляд : [монографія] / С. Я. Єрмоленко. – К. : НДІУ, 2007. – 444 с.
4. **Жайворонок В. В.** Українська етнолінгвістика: Нариси : [навч. посіб. для студ. виш. навч.

закл.] / В. В. Жайворонок. – К. : Довіра, 2007. – 262 с. 5. **Кононенко В. І.** Мова у контексті культури : [монографія] / В. І. Кононенко. – Київ–Івано-Франківськ, 2008. – 390 с. 6. **Космеда Т.** Концепти *дума, думка* в українському мовленні крізь призму аксіологічної прагмалінгвістики / Т. Космеда // Вісник Львів. ун-ту. Серія «Філологічна». Вип. 34. Ч. 1., 2004. – С. 367–371. 7. **Маслова В. А.** Когнитивная лингвистика : учеб. пособие / В. А. Маслова. – [3-е изд. перераб. и доп.] – Минск : ТетраСистемс, 2008. – 272 с. 8. **Степанов Ю. С.** Концепты: Тонкая пленка цивилизации / Ю. С. Степанов. – М. : Языки славянских культур, 2007. – 248 с. 9. **Храмова В.** Українська душа / В. Храмова. – К. : Фенікс, 1992. – 128 с. 10. **Цапок О. М.** Мовні засоби репрезентації концепту краса в поезії українських шістдесятників : автореф. дис... канд. філол. наук : 10.02.01 / О. М. Цапок ; Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова. – О., 2004. – 20 с.

Радько Оксана Григорівна – аспірантка кафедри української мови Національного університету «Острозька академія». Україна, 35800, м. Острог, вул. Семінарська, 2.

E-mail: PolishchukOksana@ukr.net

<http://orcid.org/0000-0002-1298-5973>

Radko Oksana Grygorivna – Postgraduate Student at the Ukrainian Language Department, National University of «Ostroh Academy». Ukraine, 35800, Ostroh, Seminarska Str., 2.